

8. søndag efter trinitatis

Mattæus 7,15-21

Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve.

Billedet af de falske profeter som ulve forklædt som får er et eminent billede på alt det i verden, som er falskt, og på hver den, som giver sig ud for at være noget andet, end man rent faktisk er. Her er tale om et yderst realistisk billede af det, vi kan møde i verden og finde i os selv.

Jesu ord har samtidig karakter af en formaning. Jesus kræver overensstemmelse mellem ord og handling, og han advarer os mod al falskhed, falsk ledelse og autoritet. Vi skal ikke følge en hvilken som helst profet.

Spørgsmålet er imidlertid om Jesus vil andet og mere end gøre os usikre og agtpågivende? Gør Jesus med disse ord om profeter, ulve og får andet end at skabe usikkerhed og hindre os i at stole på hinanden? Spredt han ikke mere, end han samler?

Jesu formaninger er ofte hårde. Han hudfletter, afslører og dømmes, men han tager dog altid udgangspunkt i et fællesskab og har det anliggende at samle og at forny et fællesskab, sætte en ny horisont og skabe nye dage.

Man kan sige, at det ligger allerede implicit i Jesu sammenligning af de falske profeter med ulve i fåreklæder. Med sammenligningen understreger han jo, hvordan vi mennesker og dyr er bundet sammen og taget af den samme jord. Alle forskelle til trods mellem dyr og mennesker, så er der noget, vi kan genkalde os i dyrene. Et menneske kan findes snu som en ræv, stærk som en bjørn, brølende som en løve, snild som en slange eller langsom som en skildpadde. Én bliver betragtet som en høg en anden som en due. At sammenligne et menneske med et dyr har ofte et illustrativt formål, men sammenligningen har sin rod i det faktum, at vi har

det samme ophav. Bibelsk formuleret: Både menneske og dyr er ifølge den anden af de to skabelsesberetninger taget af jorden og skabt af Gud.

Tag jer i agt for de falske profeter, der kommer til jer i fåreklæder, men indeni er glubske ulve.

At blive sammenlignet med en ulv kan udtrykke, at man har styrke, men ulven i Jesu ord er snarere et symbol for det dyriske og den rå vold, den hensynsløse og selviske adfærd. Patriarken Jakob beskrev på sit dødsleje sin søn Benjamin på den måde: *Benjamin er en rovgrisk ulv. Om morgenen æder han rovet, om aftenen deler han byttet* (1 Mos 49,27).

Jesus taler imidlertid i flertal. Han taler om profeterne som ulve. Hans ord minder således mere om den gammeltestamentlige profet Sefanias kritik af sin samtids dommere. Han kalder dem netop for ulve, der hærger i natten og ej levner noget til i morgen: *Dens dommere er nattens ulve, der gnaver ben indtil morgen* (Se3,3).

Falske profeter og uretfærdige dommere er som ulve, og i det hele taget er ulvene symbol på en rå verden. Når Jesus et andet sted kalder sin disciple sammen og udsender dem til deres videre gerning som apostle, så siger han til dem: *Se, jeg sender jer ud som får blandt ulve. Vær derfor snilde som slanger og enfoldige som duer. Tag jer i agt for mennesker* (Matt 10, 16). Disciplene er som får, der sendes ud i verden blandt en koppel af ulve. De skal vide, at de kommer til at leve i stadig fare for ulvenes glubske tænder og deres vilde hærgen. Sådan er verden! Vi lever i en ulveverden, hvad også Paulus, ifølge Apostlenes Gerninger, bekræfter: *Jeg ved, at når jeg er borte, vil der komme glubske ulve til jer, og de vil ikke skåne hjorden* (AG 20,29). Ulvene vil ikke holde sig tilbage, end ikke når fårene er samlet i en hjord og deres hyrde er nær.

De falske profeter er som ulve i fåreklæder, og vi mennesker lever i en rå ulveverden. Her er meget at frygte. Jesus vil imidlertid andet og mere end at skildre verdens tilstand og afsløre og dømme verden. Hans budskab er heller ikke kun en formaning til os om at forlade det dyriske og dermed

den verden, vi er del af. For han ved godt, at vi ikke kan klare os selv og leve af vores egen styrke og ved egne kræfter. Med andre ord, det er ikke nok, at vi filer løse på vores egne skarpe, hvide ulvetænder.

Evangeliet er imidlertid det glædelige budskab om Guds søns komme og Guds Ånds fortsat nærvær. Dvs. det er en forkyndelse af håb om Guds nærvær, hans hjælp og nåde her.

Profeten Esajas udfolder dette håb i et billede. Han taler om, hvordan der skal skyde en kvist af Isajs stub og et fredsrige skal opstå. Koen og bjørnen skal blive venner i dette rige, og løven æde strå som oxen. Indledningsvist nævner profeten også ulven: *Ulven skal bo sammen med lammet (Jes 11,6)*. Ulven er nu som forvandlet. Den ligger side om side om lammet. Esajas profetiske vision synes langt væk, fjern fra vores verden med al dens ufred og vold. Verden brænder. Men Esajas vision står alligevel frem for os til trøst og håb, og det er under dette profetiske syn, at vi skal høre Jesu formaning.

Det kræver en særlig sol at få stubben til at blomstre og særlige kræfter at tæmme en ulv. Men det skal ske og det sker i Jesu navn. For *over ham hviler Herrens ånd, visdoms og indsigts ånd, kundskabs og gudsfrygts ånd; han lever og ånder i frygt for Herren. Han dømmes ikke efter, hvad øjnene ser, fælder ikke dom efter, hvad hans ører hører, han dømmes de svage med retfærdighed...* (Es 11,1-4a). Hos ham skal ulven bo sammen med lammet og ingen har længere noget at frygte. Det ske i Jesu navn. Amen.

Biskop Elof Westergaard

Korsbrødregade 7

DK-6760 Ribe

eve(at)km.dk